

РЕШЕНИЕ

№ 5511

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 06.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6458** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от К. Д. П. с ЕГН [ЕГН] с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адв. Ч. Т. със съдебен адрес – [населено място],[улица] срещу Заповед № 1554/ 30.05.2024 г за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1 б“б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от А. В. Д. –мл.автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. На жалбоподателя не е предоставена възможност да направи възражения по така констатираните с АУАН административни нарушения. В оспореният акт не са изложени мотиви, липсва описание на установените фактически обстоятелства.

Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв.Ч. Т., който поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – мл.автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР –А. В. Т., редовно призван, не се явява, представлява се от юрисконсулт С.

М., която оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер в полза на СДВР.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 30.05.2024 г. в [населено място], [жк], , [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят К. П. управлявал личният си лек автомобил „С. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като пред № 12 А /дискотека П. / предприел маневра на заден ход, поради което реализира пътно-транспортно произшествие в два броя метална ограда с приблизителна дължина от 2 метра. Свидетел на случилото се К. Н., работещ в дискотека „П.“, уведомил за инцидента на телефон 112, след което на мястото пристигнали полицейски служители от отдел „Пътна полиция“ –СДВР. След като установили самоличността на жалбоподателя , същите го поканили да му бъде извършена проверка с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер ARNJ -0019, за установяване употреба на алкохол. Жалбоподателят категорично отказал да бъде тестван с техническо средство. Издаден му е талон за медицинско изследване с № 0150695 за УМБАЛ „Света Анна“, но същият не е дал и кръвна проба.

На жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 1271388 от 30.05.2024 г., в който е посочено, че виновно е нарушил чл.40 ал.1 пр.2 от ЗДвП – не наблюдава непрекъснато пътя зад пътното превозно средство при движение на заден ход, както и нарушение на чл.174 ал.3 пр.1 – отказва проверка с техническо средство за установяване на употреба на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрация на алкохол в кръвта му .

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед № 1554/ 30.05.2024 г за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1 б. “б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от А. В. Д. –мл.автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на К. Д. П. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

По делото като писмени доказателства са приети, писмени обяснения на К. Н., докладна записка до началника на ОПП –СДВР, Акт за установяване на административно нарушение, Наказателно постановление , талон за медицинско изследване, писмени възражения на жалбоподателя във връзка с издадения АУАН., справка картон на водача, заповеди на директора на СДВР и на министъра на вътрешните работи.

В съдебното производство, жалбоподателят представя амбулаторни листове за извършени медицински прегледи, съответно на 14.10.2020 г. и на 13.05.2023 г. , нотариално заверена декларация от В. Ц. Б., писмено становище от експерт К. С. Н.. При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 6400/07.07.2023г. на Директора на СДМВР, е оправомощил длъжностни лица –държавни служители в отдел „Пътна полиция“ –СДВР да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171 т.1, т.2 т.2а, т.4, т.5 б“а“, т.6 от ЗДВП. Представени са и Заповед № 513-9718/10.11.2022г. на директора на СДВР и Заповед № 83з-20/03.01.20219 г. на директора на СДВР, видно от които А. В. Д. е назначен на длъжност мл.автоконтрольор в 01 група при 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР.

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Възражения в жалбата, относно компетентността на органа не са въведени .

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт: Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП/ в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо

изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл.174 ал.3 пр.1 – отказва проверка с техническо средство за установяване на употреба на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрация на алкохол в кръвта му .

В конкретния случай като основание за издаване на процесната заповед е хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП: отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Безспорно е, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил „С. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Не се оспорва и обстоятелството, че П. е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и не е изпълнил предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Следователно е налице материалната предпоставка за приложената ПАМ.

С представените в съдебното производство писмени доказателства от страна на жалбоподателя, същият цели да докаже, че не е причинил пътно-транспортно произшествие при извършване на маневра заден ход, както и факта, че са налице основателни причини от медицински характер за отказ да бъде тестван с техническо средство за употреба на алкохол и за отказ да предостави биологичен материал въз основа на издадения талон за изследване.

Представените доказателства обаче не са убедителни и надеждни, за да оборят констатациите на административния орган.

Видно от представените възражения на жалбоподателя след издаване на АУАН, същият никъде не сочи в тях, че е бил заедно с приятеля си В. Ц. Б., от когото е представена по делото нотариално заверена декларация. Предвид това, съдът не кредитира като достоверни декларираните от лицето факти и обстоятелства. Твърдението, че на мястото на извършената полицейска проверка е присъствал В. Б. е разколебано и от представените сведения на очевидеца К. Н.. Видно от тези писмени сведения на К. Н., който е сигнализирал на телефон 112, жалбоподателят е бил във видимо пияно състояние, качил се е на автомобила и е направил маневра на заден ход, като по този начин е причинил ПТП, като е смачкал намиращата се зад автомобила декоративна метална ограда. Предвид неадекватното състояние, К. Н. е повикал охранител от дискотека П., който е взел ключовете от автомобила на жалбоподателя до пристигане на полицейските служители.

От докладната записка на полицейския служител М. Я., се констатира, че жалбоподателят е лъхал на алкохол и е прикрепян и придържан, за да не падне предвид състоянието, в което се е намирал. Нито полицейските служители, нито

свидетелят –очевидец излагат факти, относно присъствие на друго лице.

Представените амбулаторни листа за извършени медицински прегледи от 14.10.2020 г. и от 13.05.2023 г. не могат да бъдат отнесени към състоянието на жалбоподателя на 30.05.2024 г. Видно от съдържанието им, по отношение на същия е предписано медикаментозно лечение и хранителен режим, които няма данни да изключват предоставяне на кръвни проби.

В случая жалбоподателят е отказал всякаква проверка за установяване употребата на алкохол в кръвта му както с техническо средство, така и не е изпълнил предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДВП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Отделно от това, съдът кредитира и приетите писмени доказателства – писмени сведения на К. Н., докладна записка от полицейски служител М. Я., протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и наркотични вещества, в който е отразен отказа на жалбоподателя да предостави биологичен материал.

Жалбоподателят, не ангажирал достатъчно убедителни доказателства въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и обстоятелството, че е отказал да бъде проверен с техническо средство и да даде кръвни проби.

Предвид изложеното, неоснователни са твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че установената в АУАН фактическа обстановка не отговаря на истината.

Съдът, намира че в оспорената заповед се съдържат подробно посочени фактически основания, като конкретно и детайлно са посочени установените обстоятелства, във връзка с извършеното от жалбоподателя нарушение на Закона за движение по пътищата.

Мярката е наложена за максимално посочения в чл.171,т.1 б.“б“ от ЗДВП срок от 18 месеца, който се явява и законосъобразен с оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача. Предвид това, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора, съдът следва да уважи своевременно направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да заплати на НОИ сумата от 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д. П. чрез адв. Ч. Т. със съдебен адрес – [населено място], [улица], срещу Заповед № 1554/ 30.05.2024 г за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1 б“б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от А. В. Д. –мл.автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР

ОСЪЖДА К. Д. П. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: